Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н P. CRUZ VILLALÓN
представено на 21 юни 2012 година [1]

**Дело C-173/11**

**Football Dataco Ltd**
**Scottish Premier League Ltd**
**Scottish Football League**
**PA Sport UK Ltd**
**срещу**
**Sportradar GmbH (дружество, регистрирано в Германия)и**
**Sportradar AG (дружество, регистрирано в Швейцария)**

(Преюдициално запитване, отправено от Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Обединеното кралство)

„Директива 96/9 — Правна закрила на базите данни — Понятията „извличане“ и „повторно използване“ — Място на повторното използване“

1. В рамките на съдебно производство с предмет особеното [sui generis] право, установено в член 7 от Директива 96/9/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 1996 година за правна закрила на базите данни [2], Апелативният съд [Court of Appeal] пита Съда дали използването на съдържанието на защитена с посоченото право база данни трябва да се счита за „извличане“ или за „повторно използване“ и след като бъде квалифицирано, кое е мястото на извършването му.

2. Настоящото преюдициално запитване ще даде възможност на Съда да разгледа проблема за мястото на извършване на нарушенията на т.нар. право sui generis. Следвайки практиката на Съда във връзка с интернет съобщенията, ще се ограничa с това да предложа разрешение, съобразено с особеностите на това средство за комуникация, и в частност с концептуалните категории на самата Директива 96/9, и ще оставя настрана други въпроси, като например този за съдебната компетентност, които според мен запитващата юрисдикция не поставя.

1 — Език на оригиналния текст: испански.

2 — ОВ L 77, стр. 20; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 102. Наричана по-нататък „Директива 96/9“.

## I – Правна уредба

### А – *Правото на Съюза*

3. Озаглавеният „Обект на закрила“ член 5 от глава II („Авторско право“) от Директива 96/9 гласи:

„По отношение на обективираната форма на базата данни, която е закриляна от авторско право, авторът на базата данни има изключителното право да извършва или да разрешава:

[…]

г) всякакво съобщаване, изобразяване на екран или публично изпълнение;

[…]“.

4. Озаглавеният „Обект на закрила“ член 7 от глава III („Право *sui generis*“) от Директива 96/9 гласи:

„1. Държавите членки предвиждат право на производителя на база данни, която показва, че е налице количествено или качествено съществена инвестиция за придобиването, проверката или оформлението на съдържанието, да не допуска извличане и/или повторно използване на цялата или на съществена част, в количествено или качествено отношение, от съдържанието на тази база данни.

2. За целите на тази глава:

а) „извличане“ означава постоянното или временното пренасяне на цялата или на съществена част от съдържанията на база данни върху друг носител по какъвто и да е начин и в каквато и да е форма“;

б) „повторно използване“ означава каквато и да е форма на публично представяне на цялата или на съществена част от съдържанието на база данни чрез разпространение на копия, даване под наем, чрез on line или други форми на предаване. Първата продажба на копие от базата данни в Общността от носителя на правото или с негово съгласие изчерпва правото на контрол върху препродажбата на това копие в Общността.

Публичното заемане не се счита за извличане или повторно използване.

[…]“.

### Б – *Националното право*

5. Обединеното кралство транспонира Директива 96/9, като по силата на законодателна делегация изменя Copyright Design and Patents Act 1988 (Закон за авторското право и патентите от 1988 г.) със Copyright and Rights in Database Regulations 1997 (SI 1997/3032) (Правилник за авторското право и правата върху бази данни от 1997 г.) Съдържанието на британския закон е еднакво с това на Директивата.

## II – Фактите

6. Дружествата Football Dataco Ltd, Scottish Premier League Ltd, Scottish Football League, PA Sport UK Ltd (наричани по-нататък „Football Dataco и др.“), ищци в главното производство, организират английските и шотландските първенства по футбол. Първото отговаря за създаването и управлението на свързаните с тези първенства данни и права на интелектуална собственост и твърди, че съгласно британското право притежава право sui generis върху базата данни, наречена „Football Live“.

7. Спорната база данни (Football Live) е компилация от данни в реално време за протичането на футболни срещи (данни за головете, броя на играчите, картоните, нарушенията, смените на играчи). Данните се събират главно от бивши професионални футболни играчи, наети за целта от Football Dataco и др. на хонорар, които присъстват на съответните срещи. Football Dataco и др. твърдят, че за придобиването и/или проверката на събраните данни не само се правят съществени инвестиции, но и компилацията на Football Live изисква значителни умения, усилия, преценка и интелектуално участие на опитни служители.

8. От друга страна, германското дружество Sportradar GmbH предава в реално време по интернет резултатите и други статистически данни, свързани със срещите от английското първенство. Услугата се нарича „Sport Live Data“.

9. Sportradar GmbH има уебсайт, betradar.com. Твърди се, че организиращите спортни залагания дружества, които са клиенти на Sportradar GmbH, сключват договори с швейцарското дружество Sportradar AG, което е дружество майка на Sportradar GmbH. Сред тези дружества е и британското дружество bet365 и дружеството Stan James, като последното е установено в Гибралтар. И двете организират спортни залагания в Обединеното кралство. На уебсайтовете им има електронна препратка към betradar.com. Опцията Live Score дава достъп до данни, които се показват на цял екран, над който има банер с надпис съответно bet365 или Stan James, от което Апелативният съд заключава, че гражданите в Обединеното кралство са важна целева аудитория за дружествата ответници.

10. На 23 април 2010 г., твърдейки, че данните в Sport Live Data са извлечени от Football Live, Football Dataco и др. сезират High Court of England and Wales, като искат Sportradar да бъде осъдено да ги обезщети за вредите, претърпени в резултат от нарушаването на правото им sui generis поради използването на данни от Football Live.

11. Sportradar оспорва компетентността на британския съд и сезира Landgericht Gera (Германия) с искане да се установи, че с действията си по никакъв начин не е нарушил право на интелектуална собственост на Football Dataco и др.

12. High Court приема, че е компетентен да се произнесе по искането на Football Dataco и др. Sportradar и клиентите му да бъдат осъдени при условията на солидарност за това, че използват уебсайта му в Обединеното кралство, но че не е компетентен да се произнесе по искането за осъждане само на Sportradar. Определението на High Court е обжалвано от двете страни пред Апелативния съд, който отправя настоящото преюдициално запитване.

## III – Поставеният въпрос

13. Поставеният от Апелативния съд въпрос е следният:

„Когато лице въвежда данни от база данни под закрилата на особеното [sui generis] право по Директива 96/9/ЕО (наричана по-нататък „директивата за базите данни“) на своя уебсървър, който се намира в държава членка А, и в отговор на заявки от потребител в друга държава членка, Б, уебсървърът изпраща тези данни в компютъра на потребителя, в чиято памет те се съхраняват и се визуализират на екрана му,

а) изпращането на данните представлява ли „извличане“ или „повторно използване“ от това лице?

б) налице ли е извличане и/или повторно използване от това лице

i) само в А;

ii) само в Б или

iii) и в А, и в Б?“.

14. Апелативният съд смята, че не е уместно да изрази становище по този въпрос, и се ограничава да изложи доводите на страните (точка 45 от определението за преюдициално запитване).

## IV – Производството пред Съда

15. Преюдициалното запитване е постъпило в секретариата на Съда на 8 април 2011 г.

16. Освен страните по главното производство и Комисията, писмени становища представят испанското и португалското правителство.

17. След като насрочва съдебното заседание, Съдът приканва страните да съсредоточат доводите си върху два въпроса:

— Как се съотнася въпросът за мястото на посоченото от запитващата юрисдикция изпращане на данни с въпросите кое е приложимото право към спора по главното производство и коя е юрисдикцията, имаща териториална компетентност съгласно съответно Регламент „Рим II“ и Регламент „Брюксел I“?

— Приложима ли е в настоящото дело, и доколко, съдебната практика, съдържаща се в точки 61—67 от Решение по дело L'Oréal[3], в точки 61—94 от Решение по дело Pammer и Alpenhof[4] и в точки 45—52 от Решение по дело eDate Advertising и др.[5]?

18. В съдебното заседание на 8 март 2012 г. се явяват представители на белгийското и португалското правителство, на страните в главното производство и на Комисията.

3 — Решение от 12 юли 2011 г. (C-324/09, Сборник, стр. I-6011).

4 — Решение от 7 декември 2010 г. (C-585/08 и C-144/09).

5 — Решение от 25 октомври 2011 г. (C-509/09 и C-161/10).

## V – Твърденията на страните

19. Football Dataco и др. поддържат, що се отнася до първия от поставените от Апелативния съд въпроси, че изпращането на данни в компютъра на потребителя представлява едновременно извличане, доколкото данни от защитена база данни са прехвърлени от един носител на друг, и повторно използване, доколкото тези данни са изпратени на неограничен кръг от лица.

20. Що се отнася до втория от поставените от запитващата юрисдикция въпроси, Football Dataco и др. твърдят, че действията на Sportradar следва да се считат за извършени в Обединеното кралство, тъй като са насочени към тази държава членка. Поради това според тях е приложима т.нар. „теория на съобщаването“, възприета както в Директива 2001/29[6], така и в Договора на СОИС[7] и от Съда в Решение по дело L'Oréal, посочено по-горе.

21. Испанското правителство по същество се присъединява към становището на Football Dataco и др., като твърди, че разглежданата дейност включва *извличане*, настъпило в държавата А, където се намира базата, в която се зареждат данните от защитена база данни, и *повторно използване*, извършено в държавата Б, в която се намира потребителят, на когото по негово искане се изпращат тези данни.

22. Португалското правителство отбелязва, че в конкретния случай е възможно данните да са получени, без да се използва защитената база данни. Поради това, доколкото по този въпрос няма яснота, можело да се говори единствено за действия на повторно използване, които освен това са извършени в двете държави членки.

23. От своя страна Комисията поддържа, че въпросът трябва да обхване и зареждането на данните преди изпращането им, считайки че първото действие представлява *извличане*, а второто — *повторно използване*. Що се отнася до мястото на извършване на тези действия, Комисията твърди, че то няма значение за тяхната квалификация, а евентуално може да представлява интерес само в един по-късен момент от главното производство, когато ще трябва да се определи приложимото в случая право.

24. Накрая, Sportradar се ограничава с въпроса за мястото на разглежданите действия, твърдейки че за определянето му следва да се приложи т.нар. „емисионна теория“. Според него това е теорията, възприета в Директива 96/9, Бернската конвенция[8], Директива 89/52[9], Директива 93/83[10] и Директива 2001/29. В резултат на това както изпращането на данните, така и зареждането им преди това били действия на *повторно използване*, извършени единствено в държавата членка, в която се намира уебсървърът, на който се зареждат защитените данни.

25. Що се отнася до двата въпроса, върху които Съдът приканва страните да насочат доводите си в съдебното заседание, тези страни са единодушни, че въпросът за мястото на извършване на действията по изпращане на данните е от решаващо значение за определянето както на компетентната национална юрисдикция, така и на приложимото материално право. Поради това от самото начало спорно между страните се оказва мястото, където е извършено

6 — Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).

7 — Договор за авторското право, приет на 20 декември 1996 г. в Женева от Световната организация за интелектуална собственост.

8 — Бернска конвенция за закрила на литературните и художествените произведения (Парижки акт от 24 юли 1971 г.)

9 — Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г, глава 6, том 1, стр. 215).

10 — Директива 93/83/ЕИО на Съвета от 27 септември 1993 година относно координирането на някои правила, отнасящи се до авторското право и сродните му права, приложими към спътниковото излъчване и кабелното препредаване (ОВ L 248, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 134).

нарушението на разглежданите в главното производство права sui generis. В това отношение всички страни потвърждават изложените в писмените им становища позиции, с изключение на Комисията, която в съдебното заседание поддържа, че в настоящия случай е налице както извличане, така и повторно използване и че двете действия са извършени както в държавата А, така и в държавата Б, като счита за определящо разграничаването на увреждащото действие, от една страна, от самия вредоносен резултат, от друга.

26. Накрая, в съдебното заседание както белгийското, така и португалското правителство не признават Football Live за „база данни“ по смисъла на член 1, параграф 2 от Директива 96/9, тъй като нито по своето съдържание, нито по своята подредба отговаря на изискванията, необходими за да е налице гарантираната с посочената директива закрила.

## VI – Преценка

### А – *Предварителни съображения*

27. Считам, че за правилното разбиране на смисъла и обхвата на поставените от Апелативния съд въпроси е от съществено значение съдържанието на определението на този съд, което предхожда и придружава преюдициалното запитване от същата дата.

28. В това определение се посочва, че а) Апелативният съд не е компетентен да се произнесе по искането за установяване на нарушение на право на интелектуална собственост (въпрос, развит в точки 14—18 от преюдициалното запитване); б) Апелативният съд е компетентен да се произнесе по искането за осъждане на Sportradar при условията на солидарна отговорност (въпрос, развит в точки 19—39 от преюдициалното запитване); в) Апелативният съд не се произнася окончателно по въпроса за компетентността на High Court, що се отнася до отделните искове срещу ответниците.

29. Последното не намира ясно потвърждение в преюдициалното запитване. Вместо това в точка 40 и сл. от същото всъщност се посочват съображенията в подкрепа на въпросите, така както в крайна сметка са формулирани — въпросите относно понятията „извличане“ и „повторно използване“ (точки 40—41), но преди всичко подробно описание на гледните точки на страните във връзка с теориите на „предаването“ и на „съобщаването“ (точки 42—46), и накрая, непосредствено излагане на въпросите, така както бяха възпроизведени.

30. Първият от тези въпроси се отнася до това каква следва да бъде правната квалификация съгласно Директива 96/9 на действието, което Апелативният съд описва подробно по следния начин: „изпращане“ от лице, управляващо сървър в държава членка, на данни от база данни, защитена с право sui generis, в компютъра на потребител, който се намира в друга държава членка и е поискал това.

31. Следователно не се поставят никакви въпроси във връзка с базата данни Football Live — която следва да се приеме за „база данни“ по смисъла на член 1, параграф 2 от Директива 96/9 — нито пък във връзка с правата, които Football Dataco и др. твърдят, че притежават върху тази база данни. Поради това според мен са неуместни опитите на белгийското и португалското правителство да поставят под съмнение качеството на Football Live на закриляна с Директива 96/9 база данни.

32. Нито този въпрос, нито въпросът дали Football Dataco и др. притежават право sui generis върху базата данни Football Live са предмет на спора в главното производство.

33. Точно обратното, следва да се припомни, че както се посочва в точка 19 от определението за преюдициално запитване, в това производство Sportradar всъщност оспорва компетентността на съдилищата на Обединеното кралство да се произнесат по нарушението на правото sui generis, във връзка с което Football Dataco и др. предявяват отделен иск срещу Sportradar.

34. Не се спори и по това, че „изпратените“ данни са от Football Live и че „изпращането“ е извършено от сървър на Sportradar, намиращ се в държава членка, различна от Обединеното кралство. Следователно, доколкото горното е прието за установено, не мисля, противно на Комисията, че следва да се поставя въпросът за правната квалификация на действието по въвеждане на получените от Football Live данни в сървъра на Sportradar. Отговорът на този въпрос с нищо не би помогнал за разрешаването на въпроса, който Апелативният съд е отправил до Съда и който се отнася единствено до изпращането в компютъра на потребители в Обединеното кралство на данни, чието естество, начин на получаване и произход не повдигат никакви съмнения.

35. Вторият поставен въпрос е свързан с мястото на извършване на действието, вече квалифицирано като „изпращане“. Според Комисията мястото на изпращане е без значение за квалифицирането на това действие като такова. И това несъмнено е така. Само по себе си обаче то не е достатъчно. Апелативният съд поставя въпроса за мястото на „изпращане“, вероятно защото само от тази отправна точка би бил в състояние да определи юрисдикцията, компетентна да се произнесе по спора в главното производство — въпрос, който, видно от съдебното заседание, представлява един от аспектите на спора в това производство (точки 19 и 20 от определението за преюдициално запитване).

36. Независимо от това, не следва да се забравя, че Апелативният съд много точно е формулирал двата въпроса, които е поставил на Съда. Съмненията си старателно е отнасял единствено към действието по изпращане, извършено от Sportradar, питайки, първо, дали това действие представлява „извличане“ или „повторно използване“, и след това, къде е извършено. Според мен запитващият съд избягва всякакво намесване на вредата, причинена с това действие, за да не се занимава Съдът с последиците, произтичащи от установяването на мястото на „изпращане“. Затова ще се ограничa с въпроса за мястото на това конкретно действие по изпращане и няма да се разпростирам върху евентуалните последици от отговора на Съда, които следва да бъдат изведени от запитващия съд.

37. От друга страна, смятам, че от данните в преписката по главното производство не може да се направи извод за евентуални съмнения на Апелативния съд във връзка с приложимото право, щом веднъж е определена юрисдикцията, компетентна да разреши спора по това производство. Този въпрос не е обсъждан и в съдебното заседание, поради което според мен би било недопустимо произнасяне на Съда по него.

Б – *Правната квалификация на изпращането от лице, управляващо сървър в една държава членка, в компютъра на потребител, който се намира в друга държава членка и е поискал това, на данни от защитена с право sui generis база данни. Обективни и субективни признаци*

38. Според мен отговорът на този първи въпрос лесно може да бъде изведен от практиката, установена от Съда в някои сравнително неотдавна постановени решения [11].

11 — Решение от 9 ноември 2004 г. по дело The British Horseracing Board Ltd и др. (C-203/02, Recueil, стр. I-10415), Решение от 9 октомври 2008 г. по дело Directmedia Publishing GmbH (C-304/07, Recueil, стр. I-7565) и Решение от 5 март 2009 г. по дело Апис-Христович ЕООД (C-545/07, Сборник, стр. I-1627).

39. В съответствие с посочената съдебна практика понятията „извличане“ и „повторно използване“, в тяхното обективно измерение, „трябва да се тълкуват като означаващи всяко действие на присвояване или публично представяне — без съгласието на производителя на базата данни — на резултатите от неговата инвестиция, вследствие на което той е лишен от приходите, които би трябвало да му дадат възможност да си възвърне инвестицията“ (The British Horseracing Board, посочено по-горе, точка 51).

40. Освен това става въпрос за понятия, „чието изчерпателно определение не може да включва единствено пряко извличане и повторно използване на оригиналната база данни, тъй като в противен случай има опасност производителят на базата данни да бъде лишен от закрила срещу неразрешено копиране от копие на неговата база данни“ (The British Horseracing Board Ltd, посочено по-горе, точка 52). Следователно „понятията „извличане“ и „повторно използване“ не изискват пряк достъп до базата данни“ (The British Horseracing Borrad, посочено по-горе, точка 53).

41. В разглеждания случай, който се свежда до „изпращане“ в компютъра на потребител по негово искане на данни от защитена с право sui generis база данни, е очевидно, че става въпрос за действие, което е задължителен конститутивен елемент от процеса на *публично представяне*, който в съответствие с практиката, установена с Решение по дело The British Horseracing Board, представлява повторно използване по смисъла на член 7, параграф 2 от Директива 96/9.

42. Всъщност в контекста на интернет съобщенията „повторното използване“ по смисъла на Директива 9/96 може единствено да се разбира като обикновено сложен акт, обхващащ действията, необходими за да е налице „публично представяне“, в което именно се състои „повторното използване“ в съответствие с текста на Директивата. Изпращането от страна на Sportradar, споменато от Апелативния съд, е задължителна съставна част на този сложен акт и следователно за целите на разглеждания случай трябва да се приеме, че е от същото естество като „повторното използване“.

43. На този етап ми се струва удачно да обърна отново внимание на обстоятелствата, при които е отправено настоящото преюдициално запитване. Така бихме могли да разберем значението на обстоятелството, че запитващият съд се съмнява в компетентността си да се произнесе по едно конкретно действие, а именно извършеното от Sportradar „изпращане“.

44. Преди всичко следва да се припомни, че Апелативният съд няма никакви съмнения, че е компетентен да се произнесе по искането на Football Dataco и др. Sportradar и клиентите му в Обединеното кралство да бъдат осъдени при условията на солидарност. За сметка на това изпитва съмнения дали е компетентен да се произнесе по предявения от Football Dataco и др. отделен иск срещу Sportradar.

45. Ясно е според мен, че поредицата от действия, като се започне с това на Sportradar и се завърши с публичното представяне на данните на Football Live чрез организиращите спортни залагания дружества, които са в договорни отношения със Sportradar, представлява типичен случай на „повторно използване“.

46. Що се отнася обаче до предявения в главното производство иск само срещу Sportradar, запитващият съд поставя въпроса дали извършеното от това дружество действие, което е част от посочената поредица от действия и като такова получава правната квалификация на цялата съвкупност от тези действия, само по себе си и извън тази съвкупност е достатъчно обособено и самостоятелно, за да получи отделна квалификация.

47. Според мен отговорът трябва да бъде категорично отрицателен. Обстоятелството, че в случаи като този по главното производство „повторното използване“ е резултат от наличието на поредица от действия, извършени от различни субекти, не означава, че всяко едно от тези действия не следва да се счита само по себе си за „повторно използване“ по смисъла на и с последиците по Директива 96/9. Ясно е, че всяко от въпросните действия има смисъл единствено като част от този сложен акт и поради това квалификацията му не може да бъде различна от тази на въпросния акт.

48. Поради това и като първи извод предлагам на Съда да отговори на първия въпрос, че извършеното конкретно от Sportradar „изпращане“ представлява повторно използване по смисъла на член 7, параграф 2, буква б) от Директива 96/9.

## В – *Мястото на „повторно използване“ на данните от защитена с право sui generis база данни*

49. С оглед на отговора на втория от въпросите, поставени от запитващия съд, страните е трябвало да изберат една от двете класически теории в областта на съобщенията: от една страна, т.нар. „емисионна теория“, според която повторното използване е извършено там, където се намира сървърът на Sportradar, от който са „изпратени“ данните, искани от клиентите на двете дружества, които организират спортни залагания в Обединеното кралство, и от друга страна, т.нар. „теория на предаването или получаването“, според която повторното използване е извършено в Обединеното кралство, където британските клиенти на свързаните със Sportradar дружества, организиращи спортни залагания, са получили по тяхно искане в компютрите си данните, изпратени от Sportradar от държава, различна от Обединеното кралство.

50. Така поставен, този проблем ясно показва, че когато става въпрос за интернет, е доста съмнителна ползата от концептуални построения от контекста на радио- и телевизионното излъчване. Това обаче е контекст, в който цитираната от страните нормативна уредба на Съюза или не възприема недвусмислено една от двете възможни алтернативи [12], или възприема някоя от тях, но само защото целта ѝ се състои именно в гарантирането на дейност, която се припокрива с една от тези алтернативи [13].

51. В настоящия случай е по-удачно да се възприеме, по примера на Съда, собствена концепция, съобразена с особеностите на интернет съобщенията, и по-конкретно с нормативната уредба на Съюза, която е приложима в случая и чието автентично тълкуване иска запитващият съд.

52. Първото предполага анализ на интернет съобщенията — явление, върху чиито особености в контекста на разпространението на информация вече имах случай, по повод друго преюдициално запитване, да изложа становището си [14].

53. Второто ни препраща към един нормативен акт, а именно Директива 96/9, приета в отговор на констатацията, че правата върху базите данни в държавите членки не са достатъчно закриляни, както изрично се посочва в съображение 1 от тази директива, поради което е очевидно, че целта на законодателя на Съюза е именно да осигури такава закрила, като признае и гарантира т.нар. права sui generis на създателя на база данни срещу действия, които в самата директива са определени като „извличане“ и „повторно използване“ и които ни интересуват в случая.

12 — Такъв е случаят с Директива 2001/29, посочена по-горе, в която както Football Dataco и др., така и Sportradar смятат, че намират основание за съответните си позиции.

13 — Такъв е случаят с Директива 89/552, също цитирана, в която се възприема емисионната теория само защото целта на тази директива е да се установят „минимума правила, необходими за гарантиране на правото на предаване при телевизионно излъчване“ (съображение 13).

14 — Точки 42—48 от представеното на 29 март 2011 г. заключение по дело eDate Advertising, посочено по-горе.

54. Самата Директива 96/9, както вече посочих, си служи с понятието „повторно използване“ като собствена категория, определена по начин, който според мен напълно съответства на нуждите на една теоретична концепция, съобразена с особеностите на предаването на данни по интернет.

55. В контекста на интернет категориите „предаване“ и „получаване“ придобиват доста относителна стойност като критерий за определяне на „мястото“ на точките, между които се предава информация. Мрежовидната структура на това световно съобщително средство — което непрекъснато обновява съдържанието си и все още трудно се поддава на регулиране с нормативни актове, които, за да бъдат действащи и полезни, трябва да са резултат от единната воля на цялата международна общност — обезсмисля категориите, основани на понятия, които както времето и пространството изобщо не са еднозначни в света на виртуалната действителност.

56. Съдът възприема критерий, който е подходящ с оглед на идеята за *предназначението* на информацията в интернет. Прилага го както по дело L'Oréal[15], така и по дело Pammer и Hotel Alpenhof[16].

57. Според мен в съответствие с този критерий е и възприетото в самия член 7, параграф 2, буква б) от Директива 96/9, който определя „повторното използване“ като „каквато и да е форма на публично представяне“ на съдържанието на защитена база данни.

58. Според мен изразът „публично представяне“ е ключов за отговора на поставения от британския съд въпрос. В този смисъл понятието „повторно използване“ обхваща съвкупност от действия, като се започне в настоящия случай с „изпращането“ на данни от сървъра на Sportradar до сървърите на организиращите спортни залагания дружества и се завърши с достъпа на техните клиенти до изпратените данни.

59. Накрая, доколкото в контекста на интернет „повторното използване“ обикновено не представлява едно-единствено действие, а строга поредица от действия, които, имайки за цел „представянето“ на определени данни чрез съобщително средство с мрежовидна и многополюсна структура, се явяват в информационната среда резултатът от действията на лица, намиращи се в различни държави, следва да се приеме, че „мястото“ на „повторното използване“ е мястото, на което е извършено всяко едно от действията, необходими за постигането на резултата от повторното използване, а именно „представянето“ на защитените данни.

60. Поради това и като втори извод предлагам на Съда да отговори на втория от двата въпроса, че разглежданото повторно използване е резултатът на поредица от действия, извършени в различни държави членки, поради което следва да се счита за осъществено във всички и всяка една от тях.

15 — Точки 61 и 62.

16 — Точки 75—93.

## VII – Заключение

61. Поради това предлагам на Съда да отговори на преюдициалното запитване по следния начин:

„1) Когато лице въвежда данни от база данни под закрилата на особеното [sui generis] право по Директива 96/9/ЕО на своя уебсървър, който се намира в държава членка А, и в отговор на заявки от потребител в друга държава членка Б, уебсървърът изпраща тези данни в компютъра на потребителя, в чиято памет те се съхраняват и се визуализират на екрана му, изпращането на данните представлява „повторно използване“ от това лице.

2) Повторното използване от това лице е извършено както в държава членка А, така и в държава членка Б“.